

Jaký »jsi,« člověče!

To je otázka, která ti v soudu zaburácí vstříc! Jaký **jsi**, ne jaký jsi **byl!**

Buď tedy bdělý, pokud chceš v soudu obstát! Tak volám již dlouho k lidskému duchu. Avšak mé výstrahy dozněly nevyslyšeny. Jen nemnozí slyšeli volání, **chtěli** je slyšet! Ostatní se domnívali mít něco lepšího, s čímž se doposud spokojili, ať už to bylo v učení církvi nebo nabídce mnohých sekt, nebo v úplném odmítání víry v to, co není pozemsky viditelné, pozemsky hmatatelné.

Avšak ti, kteří chtějí **slyšet**, jsou vůči sobě příliš málo přísní. Nejsou dosti poctiví vůči svému duchu. „Jaký **jsi**, člověče!“ stane náhle v účinku živoucích Božích zákonů tohoto stvoření před ním, právě tehdy, když k tomu nebude připraven. Neboť i když se mnoho let také snažil být **takovým**, aby mohl přestát bouře, které nad ním zuří s ohromnou silou, není mu to nic platné, pokud toho nakonec zanechá jen na jednu hodinu. Když však přijde jeho čas, tak se přece zřítí, protože v okamžiku dění nebyl **tak** bdělý, jak být měl v síle Světla, která mu k tomu byla dána. A to přijde přes noc!

Komu bylo mnoho dáno, od toho bude mnoho požadováno! **Nejvyšší** čilost v duchu a v těle je neúprosným zákonem každého vývoje ke vzestupu a službě ve Světle! Síla se vám stane osudnou, pokud ji neochvějně nevyužijete v **tom** smyslu, v jakém vám byla dána! Pozvedne vás vysoko nebo stlačí dolů, posílí vás nebo rozdrťí, přesně podle toho, jakými jste **vy**

sami v sobě!

Střední cesta je při síle Světla vyloučena! Nečinnost, jakož i líné vyčkávání v dobrém chtění přináší stejný účinek jako falešné použití, **tedy pád!**

Chtění musí se stát činem, když vás nyní dostihnou vlny, které byly předvídané již při zrození pro každého jednotlivce!

Každý člověk na zemi má nyní svůj čas k očištění nebo zničení. Přejde nad něj podle zákonů a on jediný má také při tom v rukách svůj osud.

Nestane se tak všude ve stejnou hodinu, nýbrž každého to zasáhne tak, jak je to pro něj předvídané! To je poslední třídění k soudu!

Jen ten, kdo je schopen vítězně prožít toto samočinné třídění, jen **ten** je tím pak vyvolen k činu! K výstavbě v říši tisíce let. A všechno to má sám ve svých rukou!

Nepřijal-li varování, která jsem tak často dával, vážně pro sebe tak, jak musí být každým jednotlivcem přijata, tak přivodí si nyní pro sebe nepříznivé následky v neúprosné spravedlnosti; neboť **jaký on je**, tak ho to zasáhne. Přesně podle **skutečnosti**. Ne snad podle toho, jakým se **domnívá** být!

Při tom se osvědčí, kdo sílu plně použil ve svém úsilí ke splnění povolání, nebo kdo si s ní jen pohrával v ješitném vzletu, třeba také sebenepatrnějším. Stane se zjevným, komu se vážně jednalo o chtění sloužit, nebo kdo chtěl být jen při tom, aby nic nepromeškal.

Běda, kde se mohla uhnízdít domýšlivost nebo falešná ctižádost, takže se více nenašlo žádné místo pro opravdovou pokoru! Ukáže se to k úděsu toho a ke straně bude vržen ten, kdo se tím nechal otrávit.

Pravím vám, že bude až do nejmenšího zváženo a změřeno vše, co se ve vás hýbe, dokonce i to, co vy sami považujete za pohřbené, pokud to od vás skutečně neodpadlo! —

Obávám se o vás; neboť jedině vy musíte nyní probojovat toto poslední, abyste obstáli, nebo padli!

Avšak chci vám dnes ještě vysvětlit, že to s jistotou zasáhne slabosti, velké i malé, aby tím byly vypáleny a příště již více nepřekážely čistému tvoření ve sloužící radosti! Ničeho z nich nezbude. Jdete nyní ohněm očištného procesu, který **musíte** přestát, pokud v něm nechcete zahynout. —

Kdo však stojí opravdově a správně ve vážném pokorném chtění ke službě, ten bude v těchto vlnách jen posílen a skrze ně ve velikém napětí pozdvižen vysoko vzhůru, což mu přinese poslední průlom vzhůru, který ho teprve připraví ke splnění jeho úkolu ve službě Grálu! —

Každý člověk na zemi to prodělá. Žádný nezůstane toho ušetřen.

Chci vám také vysvětlit, jaký je postup, který bude probíhat na vás, abyste skrze tyto týdny kráčeli vědomě. Avšak uvažte, že tímto věděním vzrůstá také vaše zodpovědnost!

Pro každého člověka, který dnes žije na zemi, je dána jeho dráha již od zrození **tak**, aby v této době, která nyní leží krátce

před ním, byl podroben určitým paprskům, které působí přípravně pro konečný soud, jako poslední roztržení, které rozhodne o jeho osudu. Tato doba trvá pro každého **měsíce**. Nelze ji prožít jen v hodinách nebo dnech. Také jí nikdo nemůže uniknout. Nemůže být také zadržena nebo odkloněna, také nemůže být ani o jedinou vteřinu oddálena!

K tomu sem přichází shůry nově tlak Světla, který účinky vybavuje a zesiluje. Tak mocně, že tomuto tlaku Světla neodolá žádný odpor, ať už je také sebepevnější a sebehouževnatější.

Tak stojí člověk určitou dobu jako pod sprchou, která přichází ze všech stran a které je bezpodmínečně nucen čelit. Nemůže uniknout, nemůže při tom ani dopředu, ani dozadu, ani stranou, nemůže se také skrýt ani se toho uchránit.

To všechno je nevyhnutelný prožitek! Tento děj by se snad dal porovnat s tlakovou zkouškou, ačkoliv tento obraz správně nepodává vlastní událost. Nejedná se při tom jen o zcela určitý tlak, který každý člověk musí být schopen vydržet, nechce-li se pod ním zhroutit, nýbrž tento tlak má život a učiní také všechno ostatní živoucím, probouzí k pohybu nebo nutí, aby se všechno pod ním nacházející hýbalo, také to, co dřímá.

Jak následují události v celém stvoření během jeho očisty, tak je tomu současně nyní také v jednotlivcích, kteří z toho nemohou být vyloučeni, které to dokonce zasáhne nejostřejším způsobem. Takto vzkříšené anebo probuzené bude ještě posíleno, lhostejno, zda je to dobré nebo zlé. Naroste to v tomto posílení!

Avšak zlo vzdoruje jako jinorodé tomuto tlaku Světla a

posílí ve svém nárůstu také svůj odpor, což však musí způsobit bolest jen jemu samotnému, protože mocný tlak Světla neustoupí ani o vlásek. Zlo je tím nuceno si samo doslova rozbít hlavu, aby se zničilo zhroucením se v sobě.

Dávám vám tím ovšem jen obraz. Je to však skutečný děj; neboť zlo je nuceno samo sebe zničit ve všech částech a ve **vlastním pohybu**, který je tak silně podněcován tlakem Světla. Také všechny omyly a falešné názory budou vydány napospas sebezničení, protože nemohly dosáhnout žádného **podporujícího** spojení se Světlem.

Nyní si představte člověka, který v sobě nese mnoho slabostí a také chyb a nehodlá je s vynaložením veškeré síly odložit. U něj pak nevyhnutelně nastupuje za následek to, že také jeho pozemské tělo není schopno vůbec vydržet tyto mocné nárazy a zahyne, tedy se **také** musí zhroutit, zatímco při méně úporných chybách bude pozemské tělo vystaveno jen lehkému spolutrpení.

Těla se to přirozeně dotkne vždy tam, kde slabá místa poskytují místo účinku nebo kde spočívá nějaká nemoc. Není vyloučeno, že u mnohých lidí poskytnou místo účinku mozkové buňky, čímž pak přijde pomatenost myšlení, která se falešně nazývá pomateností ducha. Ve skutečnosti je to jen rozum, který je podroben zmatku, nikdy ne duch! Jen činnost pozemského mozku prodělává poruchy, protože pomatenost ducha není vůbec možná.

S odložením těla následkem pozemské smrti zmizí také beze všeho chorobná pomatenost takového nemocného.

Právě v poruchách mozkové činnosti ukáží se hříchy mnohých škol, které přetěžovaly přední mozek mládeže věcmi, které vůbec nepotřebují k praktickému použití v jejich pozemském životě. Ješitnost v tomto stala se neštěstím a zločinem; neboť tím nezůstala síla ani čas k tomu, co by bylo nutné a pro každého člověka nezbytné: poznat Boží vůli ve stvoření!

Útok na tělo spočívá ve zpětném nárazu vzpírající se falešnosti a v úsilí, kterému se musí odevzdat za násilného a bezprostředního posílení skrze tlak Světla. Světlo samo neútočí, nýbrž jen **jest** a **stojí!** Avšak jako neochvějná zeď přibližuje se stěna Světla stále blíže, neustále zužujíc prostor, ve kterém se falešné musí vyžít, až se tam zcela zničí.

Tak je tomu u **těch** lidí, kteří vůči Světlu nestojí správně, a proto se také nezachvívají v zákonech. Člověka, který ve stvoření stojí správně, musí tyto paprsky pozvednout vysoko až k hranici, kde není nebezpečí, že bude spolustržen do přicházejícího rozkladu. Vypálí v něm všechno, co nestojí zcela v souladu se zákony tohoto stvoření. Avšak pouze jen tehdy, pokud člověk k tomu dá možnost skrze železné a bezohledné sebepřekonání v poznání svých chyb a falešných zvláštností. Aby to **mohl** učinit, je mu to velmi usnadněno tím, že skrze toto záření se v něm všechno posílené falešné stane viditelným. Nastavší viditelnost takovýchto chyb nenastává snad v pohodlných obrazech, jak by snad člověk opět mylně očekával podle svého duchovně líného způsobu, nýbrž se musí o to snažit, jinak se mu nedostane žádné odměny ani pomoci. Může to **sám** pozorovat, pokud pro to v poctivém chtění otevře svůj zrak! Pak rychle uvidí, v čem klopýtá a naráží u bližních. S určitou námahou může to poznat již v

počinání jeho bližních vůči němu; neboť chce-li **skutečně** vzhůru, tak nebude také ve všech věcech, lehčích i těžších nárazů a nesrovnalostí, při každé poruše harmonie, více hledat chyby u **jiných** a domnívat se, že je našel, nýbrž jen **sám u sebe! Takovýmto** způsobem ještě včas pozná všechno, co mu schází. Tedy jen **v prožití!** Jiné poznání pro něj není.

Rozhlíží-li se **takto** kolem sebe, učinil také ve svém boji již ten nejtěžší krok, který ho povede k vítězství! **V tomto prvním kroku spočívá pro něj hlavní věc!** Nedbá-li na to, nemůže nikdy projít, nýbrž musí klesnout, i když je **ještě** jeho chtění sebelepší. Opomene-li však tento krok, neměl také pravého chtění, nýbrž klamal v tom sám sebe, podváděl se ze samolibosti nebo pohodlnosti a ovoce takovéto domýšlivosti na něj dopadne.

Zcela jiné je to s lidmi, kteří v sobě nesou skutečně poctivé chtění, které vždy nechají povstat v čin a nezůstávají jen u chtění.

Tito obdrží skrze tlak Světla nečekané mocné posílení svého dobrého, čistého snažení, které je pozvedne vysoko nad hranici určenou pro soud, která jim poskytne záruku, jakmile započne bouře, která všechny ostatní strhne do oblasti rozkladu, který je souznačný s věčným zatracením.

Probudte se, vy lidští duchové! Nemáte ani jeden den k promarnění!

Již Syn Boží kdysi k vám varovně volal: **Odpouštějte svým bližním!** Víte, co v tom spočívá? Myslíte ve všem příliš povrchně a nechcete ani hledat ve Slově, které skrývá tak nevýslovné poklady.

Odpuštění vůči vašemu bližnímu má svůj začátek i konec v tom, že nedbáte **jeho** chyby! Že **nehledáte** chyby **v něm!** Jinými slovy, že se v tomto máte starat pouze **o sebe!** Že máte nejprve najít a odložit **své** chyby, dříve než se budete snažit vytýkat svému bližnímu jeho chyby.

Ježíš věděl zcela přesně, že zcela vyplníte čas pozemského bytí, pokud budete dostatečně dbát sami na sebe, abyste postupovali vpřed a dozrávali **tak**, jak máte.

Zkoumejte nejprve jen sebe, teprve pak porozumíte svým bližním! V pochopení však spočívá odpuštění.

Kolik je však na zemi lidí, kteří takto jednají! Ani jediný takovýmto způsobem nepřijal do sebe Slovo Syna Božího. Ani **jedno** slovo, natož celé učení. Právě v neuposlechnutí **tohoto** požadavku spočívá vaše největší chyba! Tím se prohřešujete nejvíce a ... tím při tom nejvíce promeškáte, ba dokonce tím prohrajete celé své bytí! A přece očekáváte, že navzdory tomu obstojíte!

„Jaký **jsi**, člověče!“ To není otázka, nýbrž **požadavek!** Musíte se na něm rozbít, pokud se rychle nerozmyslíte! Varuji vás! Tak mnohý stojí již nad propastí a zřítí se, pokud se s veškerou silou v posledním okamžiku nestrhne zpět! Nehledejte již více chyby u druhých, nýbrž jen u sebe!

Neodmítejte poslední oporu, kterou vám mohu podat v okamžiku nejvyššího nebezpečí!

Již tak často jste na ni vůbec nedbali, přestože vám ji Syn Boží nabízel v každé větě. Také když k vám pravil: „Miluj svého

bližního jako sebe sama!“

Tak je také zde tentýž smysl. Stále znovu dával vám stejnou radu, s níž jste mohli zdatně kráčet vpřed, pokud byste skutečně chtěli! Avšak k tomu byste museli také sami myslet, sami jednat, a to bylo od vás požadováno příliš mnoho! To se musí hořce, velmi hořce na vás vymstít!

Buďte proto konečně bdělí a nesňte více o minulosti ani o budoucnosti, nýbrž prožívejte **okamžik, přítomnost!** To jediné může vám přinést ještě užitek!

„Jaký **jsi**, člověče!“ Tak to žádá zákon stvoření v soudu! –

Ještě jedno varování chci vám proto dát, dříve než vás tento závažný požadavek musí probudit z falešného bludu!

Nestarejte se o to, čím jste již kdysi dříve byli zde na zemi! Toto vědění vám v soudu nemůže pomoci; neboť se to nepočítá! Teprve později, když k tomu budete zralejší, může vám to říct mnohé! Pak z toho můžete vytěžit **ponaučení**, které vám pro přítomnost přinese mnoho užitku, pokud se svým myšlením postavíte k tomu správně.

Jen zvědavost a také ješitnost nechává mnohé mezi vámi se na to tak naléhavě ptát. Nečerpáte však z toho to, co byste již dnes z tohoto vědění čerpat mohli a čerpat měli: **Spokojenost a dík za svou přítomnost**; neboť jste doposud na zemi směli vychutnat všechno! Není ani jediný, který by již nebyl pozemsky bohatý nebo nějakým způsobem panující. Není ani jednoho, který by již nevychutnal veškeré radosti této země. Proto nemáte žádné právo ani důvod závidět těm, kteří dnes vládnou, ani těm,

kteří jsou majetní a kteří možná ve vám příznivém čase museli pod vámi samými živořit a strádat!

Měli byste se poučit z toho, že jste právě nyní v takovém **postavení**, které je ještě nutné, abyste je okusili, abyste na něm dozráli nebo v něm napravili to, v čem jste dříve pochybili. Obojí může ve vás vyvolat jen dík za milost, která je vám poskytnuta v působení nezvratných zákonů, které nemohou být nikdy nespravedlivé, nikdy nechybují v nedotknutelné dokonalosti a které až do nejjemnějších odstínů přinášejí člověku jako ovoce **to**, co **on sám** jako setbu vložil do tohoto stvoření v rozhodnutích svého svobodného chtění!

Utrpení, které ho zasáhne, **je jeho vlastní čin**, jakož i radost, kterou mu zákon dopřál! A když smí trpět nebo musí strádat, tak ví zcela přesně, že to vede k jeho osvobození od následků činů, které on sám vykonal, a tím je to pomocí ke vzestupu, který jedině ho může dovést ke světlým říším čisté radosti. Žije-li v bohatství, nebo dokonce jako panovník, tak má mu být doposud prožité napomenutím, aby to všechno **správně** udržoval ve smyslu Božích zákonů, tím přinášel štěstí svým bližním, aby ho to nepřivedlo ani jednou opět dolů a nebyl v příštím bytí v utrpení vázán na tuto zemi, nýbrž aby byl pozdvižen v díku těch, kteří skrze jeho působení mohli najít štěstí a mír.

Jedině k tomu má vám sloužit budoucně toto vědění. Avšak dnes pohráváte si jen v ješitné samolibosti s myšlenkami, čím jste kdysi již byli, a dokonce se tím i pyšníte, jako by vám to dnes mohlo být nějak k užitku.

Pravím vám, že pokud sami nejste schopni z toho vytěžit

užitek **pro vaši přítomnost** ve smyslu, který jsem uvedl, tak to nemá žádný účel a může to přinést jen škodu. Co je platno zákonům tohoto stvoření, zda jste zde na zemi kdysi byli císaři nebo králi, apoštoly nebo papeži: „Jaký **jsi**, člověče!“ musí každý jednotlivě vyznat **v prožítí!** A vaše odpověď spočívá v **nynějším** bytí, zcela jedině ve vašem založení!

A tento těžký okamžik stojí před vámi! **Bděte!** —

Každou hodinou může přijít!

Nenastane to u všech současně, nýbrž postupně! U každého jednotlivce novým způsobem. Tento způsob podmiňují jeho slabosti.

Pokud si při tom v **pravém** smyslu vyprosí sílu, dostane se mu jí. Síla mu také pomůže, za předpokladu, že se snaží uznat a vážně překonávat **ty** chyby, **které sám v sobě nese!**

Neohlížej se proto nikdo na druhého; neboť nikdo není tak čistý, aby nemusel sám bojovat!